

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň
Mgr. Martiny Weissové a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce

Mgr. D. H., nar. xxx
bytem Xxx, Xxx

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem Národní 16, Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 16. 10.
2015, č.j. K 10/2014,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále jen „žalovaná“ nebo „odvolací kárný senát“) ze dne 16. 10. 2015, sp. zn. K 25/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno kárné rozhodnutí senátu kárné komise České advokátní komory (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „kárný senát“), ze dne 5. 6. 2015, sp. zn. K 10/2014, jímž bylo žalobci podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), uloženo kárné opatření - dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 6 měsíců a dále povinnost zaplatit České advokátní komoře (dále též jen „ČAK“) náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3 000 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce (advokát, zapsaný v seznamu advokátů vedeném žalovanou pod ev. č. xxx) v podané žalobě předně uvedl, že brojí proti posouzení jeho jednání, které spadá pod výroky 1. – 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Namítl, že jeho jednání popsané v těchto výrocích bylo žalovanou posouzeno nesprávně. Žalovaná se v rozhodnutí nevypořádala s obhajobou a tvrzeními žalobce a odmítá je za použití nesprávných argumentů o tom, že žalobci „neuvěřila“ nebo, že se žalobce mýlí.
3. Konstatoval, že právní rámec, v němž se situace popisovaná ve výrocích 1. – 3. udála, je prodej spoluvlastnického podílu jednoho ze spoluvlastníků formou nabídky ostatním spoluvlastníkům k využití zákonného předkupního práva tak, jak byl tento institut upraven „starým“ občanským zákoníkem.
4. K jednání popsánému ve výroku 1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že neměl povinnost uzavírat smlouvu o úschově s jedním z kupujících a postupoval správně, pokud uzavřel smlouvu o úschově pouze se svým klientem. Před učiněním nabídky totiž neexistoval jistý okruh subjektů, se kterými by bylo možné uzavřít smlouvu, a nebylo ani odhadnutelné, v jakém podílu budou podíl klienta žalobce na nemovitosti kupovat, resp. kolik z nich svého předkupního práva využije. Po učinění nabídky pak nebyl důvod uzavírat smlouvu o úschově peněz s těmi, kteří prostředky složili, protože obchod byl v té chvíli již perfektní, tedy dokončen, neboť následně uzavřená kupní smlouva by pouze formálně právně konstatovala existující stav. V posuzované věci se ukázalo, že kupující (stěžovatel) navíc kupní cenu neuhradil osobně, ale uhradil ji za něj jeho syn. Druhý kupující pak uhradil kupní cenu opožděně a v jeho případě přicházelo v úvahu pouze vrácení prostředků, které uhradil. Neexistuje zde tedy vztah, který by mohl být smlouvou o úschově upraven, protože neexistovalo variantní řešení dané situace a žalobce, jako prodávajícím stanovené platební místo, neměl možnost rozhodnout v závislosti na čase nebo právní skutečnosti o způsobu, jakým s penězi naloží. Jediné kritérium pro to, co se s penězi stane, bylo posouzení toho, který z kupujících splnil podmínky využití předkupního práva.
5. Pokud se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvádí, že smlouva o úschově, kterou žalobce se svým klientem uzavřel, nemá některé podstatné náležitosti, jako například uvedení uschovávané částky, pak žalobce namítá, že mu nemohlo být známo, jaká částka bude do úschovy poukázána a kterými kupujícími. Žalobce rovněž namítl, že ustanovení Čl. 1 a Čl. 2 ukládá žalobci uzavírat smlouvu o úschově peněz s klientem a nikoliv s třetí osobou, kterým byl v této věci kupující (stěžovatel).

6. K jednání popsanému ve výroku 2. rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že poté co mu byly v lednu 2013 žalovanou poskytnuty přístupové údaje do elektronické knihy úschov, která byla zavedena s účinností od 1. 1. 2013, zadal do této knihy úschovy podle toho, kolik měl pro jednotlivé klienty zřízeno účtů. S klientem M. J. Ch. (dále jen „M.J.CH.“) jednal o prodeji jeho spoluvlastnického podílu již od roku 2011 a jeden z účtů úschov měl pro tuto transakci nachystán. Proto v lednu 2013 nahlásil do elektronické knihy úschov všechny své stávající úschovy. V systému evidence elektronické knihy úschov označil tyto úschovy značkou s tím, že používá značku U001 až U00X jako identifikátor, pod kterým vede příslušnou úschovu peněz. O zapsání úschovy do evidence advokát obdržel stručný e-mail, ve kterém je pouze uvedeno, že byla zaznamenána úschova pod značkou např. U001. Jiný doklad neexistuje. Žalobce tedy v daném případě nahlásil úschovu dříve, než byly složeny na účet peníze, avšak každá právní kauza má nějaký vývoj v čase a pokud došlo k precizování plné moci a podpisu až v dubnu 2013, není časová prodleva nikterak výrazná. Žalovaná v řízení zpochybnila tvrzení žalobce o nahlášení úschovy v lednu 2013. Žalobce však nemá přístup do evidence úschov, neboť po přihlášení do webového rozhraní elektronické evidence úschov není jakýkoliv advokát schopen získat potvrzení o zadání úschovy, ani přehled svých úschov. Tímto přehledem tedy disponuje pouze žalovaná, která však takový důkaz nepředložila. Žalovaný namítl, že není možné odsoudit kohokoliv na základě neexistence důkazu, který má jako jediná k dispozici žalovaná a pro rozhodování jej nepředkládá. V této části je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění rozhodnutí žalovaná neuvedla jediný relevantní důvod a řádně neodůvodnila své „neuvěření“ žalobci o zápisu úschovy předčasně.
7. K jednání popsanému ve výroku 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že z plné moci, která mu byla udělena klientem v posuzované věci, nevyplývá oprávnění žalobce uzavřít kupní smlouvu. Pokud tedy v uvedeném výroku žalovaná uvádí, že žalobce byl zavázán kupní smlouvu uzavřít, pak je toto tvrzení nepravdivé. V dopisu, který obsahoval nabídku předkupního práva, k němuž byla připojena i plná moc osvědčující rozsah žalobcova oprávnění, bylo uvedeno, za jakých podmínek bude kupní smlouva uzavřena, ale nebyl zde žádný slib, že to bude žalobce, kdo bude kupní smlouvu uzavírat. Dále žalobce v průběhu řízení prokázal, že kupující (stěžovatel) nikdy částku 62 000 Eur na stanovený účet nepoukázal. Tuto poukázala třetí osoba, a to ještě se zprávou pro příjemce, ve které výslovně uvedla, že jí hradí za odlišného spoluvlastníka. Od 6. 4. 2014 měl žalobce postaveno na jisto, že peníze, které byly na účet složeny, byly od kupujícího (stěžovatele). Je však podstatné, že zde byl další kupující (spoluvlastník), který kupní cenu podílu uhradil, ale podle konečného nazírání pozdě. Proto rozhodnutí, zda s tímto spoluvlastníkem bude uzavřena kupní smlouva, bylo podstatné pro stanovení obsahu jednotlivých smluv. Vyhodnocení toho, zda byla platba druhého spoluvlastníka opožděná, byla podstatným rozhodnutím, které náleželo zcela a výlučně klientovi žalobce, jako prodávajícímu, a žalobce k tomuto mohl přispět pouze doporučením. Tedy to, jaká smlouva má být uzavřena s kupujícím (stěžovatelem), nikdy nezáviselo pouze na tom, jestli uhradil kupní cenu podílu, ale vždy záviselo na dalších okolnostech, zejména na tom, jestli druhý kupující uhradil kupní cenu včas nebo opožděně. Tyto skutečnosti nevzala žalovaná vůbec v úvahu.
8. Nakonec žalobce namítl, že je mu zejména kladeno za vinu porušení ustanovení § 16 zákona o advokacii, avšak žalovaná nikde v napadeném rozhodnutí nehodnotí, jak se žalobcovo jednání dotklo jeho klienta. K porušení citovaného ustanovení § 16 odst. 1 zákona o advokacii tak nikdy nedošlo a není to žalovanou ani ve výrocih 1. až 3. tvrzeno. Přesto však žalovaná paušálně kopíruje oba odstavce do odkazu na právní normu, která měla být porušena. Má-li přicházet v úvahu hodnocení jednání žalobce podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii, pochybila žalovaná, neboť nikterak nehodnotí všechny podmínky obsažené v tomto ustanovení. Limity první části věty ukládající advokátu jednat čestně a svědomitě jsou přímo navázány na zájem klienta. Takto je pak nutné hodnotit, jaké důsledky by mělo pro zájmy klienta jiné jednání. To se však nestalo a žalovaná zcela pominula zhodnotit, jaký zájem klienta byl poškozen nebo jinak došel újmou.

9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření ze dne 22. 6. 2016 s podanou žalobou nesouhlasila a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedla, že smlouvu o úschově je nutno uzavřít především se složitelem, přičemž v daném případě ke složení skutečně došlo, což žalobce nepopírá a současně nepopírá, že se složitelem smlouvu o úschově neuzavřel. Pokud je situace tak nepřehledná, že advokát nemůže smlouvu formulovat tak, aby vždy věděl, jak ji má plnit, má postupovat tak, že smlouvu neuzavře a především úschovu nepřevzme. Ohledně nenahlášení úschovy žalovaná odkázala na prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění je na str. 7 podrobně uvedeno, proč není žalobcem uváděné nahlášení možno považovat za nahlášení úschovy předmětné. Jeví se navíc nelogické, že by žalobce nahlásoval úschovu, k níž podle jeho názoru, který trvá, nebylo třeba uzavřít smlouvu o úschově. Nakonec žalovaná konstatovala, že podstatou výroku 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nečinnost žalobce, který na výzvy složitele nereagoval, úschovu tak prodlužoval, a věc začal řešit až pod vlivem kárného řízení a trestního oznámení.

III.

Obsah správního spisu

11. Plnou mocí ze dne 26. 4. 2013 zmocnil M.J.Ch. žalobce k zastupování při úkonech spojených se splněním povinnosti nabídky na využití předkupního práva před prodejem spoluvlastnického podílu o velikosti ideálních 13/64 na nemovitostech – domu č.p. xxx v části obce Xxx, postaveného na pozemku par. č. xxx, pozemku par. č. xxx, par. č. xxx a par. č. xxx, vše zapsáno na listu vlastnictví č. xxx, vedeného Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Xxx, pro katastrální území Xxx, obec Xxx, okres Xxx (dále jen „nemovitost“).
12. Dne 26. 4. 2013 uzavřel žalobce s M.J.Ch. smlouvu o úschově peněz. Účastníci smlouvy se dohodli, že M.J.Ch. může obdržet při nabídce prodeje spoluvlastnického podílu na nemovitosti peníze, které mu žalobce uschová. Žalobce se zavázal zřídit a otevřít pro M.J.Ch. bankovní účet úschov u Sberbank CZ, a.s. pod č. xxx/6800, přijmout na něj finanční prostředky plynoucí z nabídky prodeje spoluvlastnického podílu a naložit s nimi v souladu s pokyny M.J.Ch. s tím, že výplatu peněžních prostředků bude provádět do 5 dnů od obdržení příslušného pokynu M.J.Ch.
13. Dopisem ze dne 14. 5. 2013 oslovil žalobce, v zastoupení svého klienta M.J.Ch., ostatní spoluvlastníky nemovitosti s nabídkou předkupního práva. Uvedl, že jeho klient nabízí spoluvlastníkům prodej svého spoluvlastnického podílu na nemovitosti za cenu 62 000 Eur. Poučil spoluvlastníky, že svého předkupního práva využijí tím, že uhradí kupní cenu nabízeného spoluvlastnického podílu ve lhůtě do dvou měsíců od obdržení nabídky s tím, že pro účely vyplacení ceny spoluvlastnického podílu byl zřízen bankovní účet úschov vedený v měně Euro u Sberbank CZ, a.s. pod č. xxx/6800. Dále uvedl, že v případě, že některý ze spoluvlastníků, nebo více z nich, využije svého předkupního práva, bude s ním uzavřena příslušná kupní smlouva, a to ve lhůtě 20 kalendářních dnů po uplynutí nabídkové doby posledního ze spoluvlastníků.
14. Dne 11. 2. 2014 podal předseda kontrolní rady ČAK kárné komisi ČAK podle § 33 odst. 1,2 zákona o advokacii kárnou žalobu na žalobce, advokáta, jehož vinil, že
 - 1) v době od 8. 6. 2013 do 8. 8. 2013 přijal na svůj účet č. xxx/6800, vedený u S.a.s., od Ing. P.S. částku 62 000 Eur, aniž by jako schovatel uzavřel s Ing. P.S. jako složitelem a se svým klientem M.J.Ch. jako příjemcem úschovy písemnou smlouvu o úschově,
 - 2) poté, co převzal v době od 8. 6. 2013 do 8. 8. 2013 na svůj účet č. xxx/6800, vedený u S.a.s., od Ing. P.S. částku 62 000 Eur, nesplnil informační povinnost dle čl. 2b usnesení představenstva ČAK č. 3/2008 a č. 1/2012 Věstníku, když neodeslal do elektronické knihy úschov zřízené Komorou požadované údaje týkající se složení přijatých finančních prostředků,

- 3) poté, co v zastoupení M.J.Ch., bytem v Xxx, jako vlastníka 13/64 nemovitosti v k.ú. Xxx, dopisem ze dne 14. 5. 2013 učinil Ing. P.S., jako dalšímu spoluvlastníku těchto nemovitostí, nabídku předkupního práva obsahující závazek, že pokud ve lhůtě 2 měsíců od doručení nabídky složí na jeho účet č. č. xxx/6800, vedený u S.a.s., částku 62 000 EUR, do 20 dnů od složení této částky s ním uzavře kupní smlouvu, jejímž předmětem bude spoluvlastnický podíl M.J.Ch., a poté, co od Ing. P.S. v době od 8. 6. 2013 do 8. 8. 2013 na svůj účet č. xxx/6800 přijal požadovanou částku a Ing. P.S. ho opakovaně vyzval k uzavření kupní smlouvy, na tyto výzvy nereagoval a Ing. P.S. kupní smlouvu nejméně do 6. 1. 2014 k podpisu nepředložil, přičemž částku 62 000 Eur si ponechal.
15. Dne 26. 6. 2014 se konalo ústní jednání kárného senátu, při němž žalobce ke kárné žalobě uvedl, že nemá za to, že měl povinnost uzavřít s Ing. P.S. (stěžovatelem) smlouvu o úschově. Tuto uzavřel se svým klientem M.J. Ch.. Smlouva neobsahuje bližší identifikaci výše složené částky ani složitelů, neboť v době jejího podpisu nebylo známo, kdo ze spoluvlastníků využije svého předkupního práva a v jaké výši prostředky složí. Žalobce před uzavřením smlouvy o úschově se svým klientem nejednal s ostatními spoluvlastníky nemovitosti a neseznámil je s podmínkami úschovy. Podmínky předkupního práva splnil Ing. P.S. a pravděpodobně i manželé H.. Žalobce řešil otázku splnění podmínek předkupního práva se svým klientem, od kterého si vyžádal pokyn, s kým má uzavřít kupní smlouvu. S nikým jiným uvedenou otázku neřešil. Pokyn od klienta žalobce nedostal. Věc chce řešit tak, že se vypraví za svým klientem do Xxx a budu se jej snažit přesvědčit, aby se rozhodl, s kým chce kupní smlouvu na svůj spoluvlastnický podíl uzavřít. K dalšímu skutku žalobce uvedl, že úschova byla zaznamenána do elektronické knihy úschov dne 28. 1. 2013, neboť o tomto postupu se s klientem domlouvali od roku 2011.
16. V dalším průběhu řízení předložil žalobce prvostupňovému správnímu orgánu kupní smlouvu uzavřenou mezi jeho klientem M.J.Ch. a Ing. P.S. dne 23. 8. 2014, kterou se převádí podíl M.J.Ch. na nemovitosti ve výši 13/64 na Ing. P.S., a rovněž návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí z téhož dne, doručený katastrálnímu úřadu dne 2. 9. 2014.
17. Dne 15. 7. 2014 podal předseda kontrolní rady ČAK kárné komisi ČAK podle § 33 odst. 1,2 zákona o advokacii kárnou žalobu na žalobce, jehož vinil, že
- 1) poté, co dne 11. 9. 2013 uzavřel s A.K. a R.K. smlouvu o poskytování právních služeb, na základě níž měl zastupovat A.K. a R.K. jako stěžovatele v řízení vedeném před Ústavním soudem pod č.j. III. ÚS 1669/13, zejména odstranit vady jimi podané ústavní stížnosti záležející v podobě nezastoupení advokátem, a za tím účelem mu A.K. a R.K. téhož dne udělili písemnou plnou moc, plnou moc tomuto soudu nepředložil a vady ústavní stížnosti ve stanovené lhůtě neodstranil, v důsledku čehož byla ústavní stížnost A.K. a R.K. podaná k tomuto soudu dne 23. 5. 2013 a návrh s ní spojený usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2014, č.j. III. ÚS 1669/13, odmítnuta,
 - 2) poté, co dne 11. 9. 2013 uzavřel s A.K. a R.K. smlouvu o poskytování právních služeb, na základě níž měl zastupovat A.K. a R.K. jako stěžovatele v řízení vedeném před Ústavním soudem pod č.j. I. ÚS 1479/13, zejména odstranit vady jimi podané ústavní stížnosti záležející v podobě nezastoupení advokátem, a za tím účelem mu A.K. a R.K. téhož dne udělili písemnou plnou moc, plnou moc tomuto soudu nepředložil a vady ústavní stížnosti nejméně do 8. 1. 2014 neodstranil,
 - 3) poté, co dne 26. 8. 2013 uzavřel s A.K. a R.K. smlouvu o poskytování právních služeb, na základě níž měl zastupovat A.K. a R.K. jako stěžovatele v řízení vedeném před Ústavním soudem pod č.j. I. ÚS 1764/13, zejména odstranit vady jimi podané ústavní stížnosti, a za tím účelem mu A.K. a R.K. téhož dne udělili písemnou plnou moc, vady ústavní stížnosti nejméně do 8. 1. 2014 neodstranil.

18. Kárná řízení zahájená shora popsanými kárnými žalobami byla správním orgánem I. stupně dne 10. 2. 2015 spojena do jednoho kárného řízení, vedeného pod sp.zn. K 10/2014.
19. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 2. 2015, č.j. K 10/2014, bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil kárného provinění jednáním popsaným pod body 1. – 3. kárné žaloby ze dne 11. 2. 2014, čímž porušil ad 1) ustanovení § 16 odst. 1,2 zákona o advokacii, ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 9a Pravidel profesionální etiky ve spojení s čl. 1 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku ve znění usnesení představenstva ČAK č. 3/2008 Věstníku a č. 1/2012 Věstníku, ad 2) ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 9a Pravidel profesionální etiky ve spojení s čl.2b odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku ve znění usnesení představenstva ČAK č. 3/2008 Věstníku a č. 1/2012 Věstníku a ad 3) ustanovení § 16 odst. 1,2 zákona o advokacii, ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2 Pravidel profesionální etiky. Současně bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil kárného provinění jednáním popsaným pod body 1. – 2. kárné žaloby ze dne 15. 7. 2014 (v rozhodnutí pod body 4) – 5)), čímž porušil ad 4-5) ustanovení § 16 odst. 1,2 zákona o advokacii, ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2 Pravidel profesionální etiky. Za to mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii uloženo kárné opatření, a to dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit České advokátní komoře na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč. Dále byl žalobce v souladu s § 23 písm. c) vyhl. č. 244/96 Sb., advokátní kárný řád, zproštěn kárné žaloby, která jej vinila, že se dopustil kárného provinění jednáním popsaným pod bodem 3. kárné žaloby ze dne 15. 7. 2014.
20. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán ke skutkům 1) – 3) uvedl, že neuvěřil žalobci, že nahlášení úschovy dne 28. 1. 2013 se vztahuje k částce ve výši 62 000 Eur, neboť tato skutečnost nebyla prokázána. Navíc se jeví jako velmi nepravděpodobné tvrzení žalobce, že by s klientem jednal o nabídce předkupního práva již od roku 2011, počátkem roku 2013 provedl „bianco“ ohlašovací povinnost do elektronické knihy úschov bez jakékoli identifikace a teprve dne 26. 4. 2013 přijal od klienta plnou moc k realizaci předkupního práva, na základě které vyhotovil nabídku ostatním spoluvlastníkům nemovité věci. Kárný senát dále konstatoval, že z provedeného dokazování zjistil, že žalobce porušil *usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku ze dne 28. června 2004, o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klientka advokátem, ve znění usnesení představenstva České advokátní komory č. 3/2008 Věstníku a usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/2012 Věstníku*, předpis o pravidlech úschovy, když **neuzavřel** s klientem ani s **osobou skládající peněžní prostředky do úschovy** písemnou smlouvu, ve které by **identifikoval složitele peněžních prostředků**, dále **přesnou výši peněžní částky** s označením měny apod. Žalobce jako osoba povinná ve smyslu usnesení představenstva České advokátní komory č. 2/2008 Věstníku **neprověřil identitu složitele** peněžních prostředků a **neinformoval jej** o povinnostech vyplývajících ze zákona č. 253/2008 Sb. a ze stavovských předpisů. Kárně obviněný **neprovedl identifikaci klienta** dle § 8 zákona č. 235/2008 Sb. Kárný senát hodnotil, že smlouva o úschově peněz, kterou žalobce uzavřel se svým klientem M.J.Ch dne 26. 4. 2013, se nevztahuje k předmětné úschově a nesplňuje náležitosti, které stanoví předpis o pravidlech úschovy. V této smlouvě není vymezen předmět úschovy, není zřejmé, jaká výše peněžní částky má být do úschovy poukázána s uvedením měnové jednotky. Žalobce byl povinen před přijetím peněžních prostředků do úschovy informovat podílové spoluvlastníky nemovité věci o podmínkách banky pro výplatu peněžních prostředků a s odbornou péčí s nimi sepsat smlouvu o úschově. Žalobce potvrdil, že vyjma svého klienta nejednal s žádnou ze stran o podmínkách úschovy. Žalobcem předložená smlouva o úschově peněžních prostředků je z hlediska požadavků kladených předpisem o pravidlech úschovy neakceptovatelná a je zcela nedostatečná i po stránce odborné. Kárný senát dále hodnotil, že vysvětlení žalobce, že se stěžovatelem nekomunikoval, avšak jeho klient byl nečinný a nedal mu pokyn, s kým má uzavřít kupní smlouvu, nelze akceptovat. Žalobce měl již při převzetí právního zastoupení ve věci realizace nabídky předkupního práva smluvně ošetřit, jaké úkony bude jménem klienta činit a jaký bude postup po splnění nabídky

předkupního práva. Žalobce v nabídce na využití předkupního práva podílovým spoluvlastníkům potvrdil, že je oprávněn zastupovat pana M.J.Ch ve všech úkonech spojených se splněním povinnosti nabídky na využití předkupního práva. S ohledem na obsah nabídky předkupního práva a utvrzení advokáta o rozsahu jeho zastoupení, podíloví spoluvlastníci legitimně očekávali, že jim žalobce předloží, po splnění podmínek stanovených v nabídce, ve stanovené lhůtě kupní smlouvu. Podíloví spoluvlastníci nemohli předpokládat, že žalobce bude nečinný a že jim bezdůvodně zablokuje peněžní prostředky. Žalobce svou liknavostí a neodborným přístupem dopustil, že oba podíloví spoluvlastníci, jež odeslali nemalé finanční částky na jeho úschovní účet, s těmito částkami nemohli po dobu více než 1 roku (tj. od 29. 7. 2013 v případě platby Ing. P.S. a od 5. 8. 2013 v případě platby manželů H.) nakládat. Žalobce pochybil rovněž tím, že s těmito osobami nekomunikoval a nereagoval ani na opakované výzvy a věc začal řešit až pod tlakem kárného řízení a trestního oznámení podaného stěžovatelem.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 19. 6. 2015 odvolání, o němž rozhodl odvolací kárný senát odvolací kárné komise ČAK žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Odvolací kárný senát konstatoval, že se zcela ztotožňuje s hodnocením prvostupňového správního orgánu. Zdůraznil, že předmětná smlouva o úschově zejména postrádá vymezení předmětu úschovy. Mylný je názor žalobce, že nebyl povinen uzavírat smlouvu o úschově se složiteli. Úschova peněz u advokáta je regulována usnesením představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku a je třeba vycházet i z obecné smlouvy o úschově obsažené v ustanovení § 747 a následujících zákona č. 40/1964 Sb. Občanský zákoník sice nevyžaduje písemnou formu smlouvy o úschově, ovšem hovoří jasně o vztahu složitela a schovatele, tedy je to složitel, který má nárok na uzavření smlouvy se schovatelem, dále pak dle citovaného usnesení představenstva ČAK je úschova advokáta obligatorně založena smlouvou ve formě písemné. Odvolací kárný senát vyhodnotil, že žalobce tedy neuzavřel ani se svým klientem, natož se složitelům finančních prostředků, žádnou písemnou smlouvu s identifikací složitelů peněz. Žalobce také nesplnil informační povinnost dle článku 2b) usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku, když přijal finanční prostředky od složitelů v době od 8. 6. do 8. 8. 2013, přičemž údajně plnil svoji povinnost do elektronické knihy úschov již počátkem roku 2013, ovšem plná moc k realizaci předkupního práva je datována dnem 26. 4. 2013. Odvolací kárný senát dále konstatoval, že rovněž posouzení kárného senátu ve vztahu k nabídce předkupního práva Ing. P.S. je správné. Žalobce učinil nabídku předkupního práva Ing. P.S. dne 14. 5. 2013 a ten na účet žalobce zaplatil částku 62 000 Eur. Žalobce si pak předmětnou sumu ponechal na svém účtu do 25. 8. 2014, kdy již probíhaly u kontrolní rady ČAK úkony prověřující stížnost Ing. P.S. (doručena dne 30. 9. 2013). Nakonec odvolací kárný senát hodnotil, že žalobci byly prokázány i skutky spočívající v neodstranění vad ústavních stížností (řízení vedena před Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 1669/13 a I. ÚS 1479/13) podaných občany A.K. a R.K. poté, co s nimi uzavřel smlouvu o poskytování právních služeb. Odvolací kárný senát posoudil, že uložené kárné opatření, tedy dočasný zákaz výkonu advokacie, a to na samé dolní hranici sazby dle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii, je přiměřené kritériím uvedeným v § 24 vyhl. č. 244/1996 Sb., advokátního kárného řádu.

IV.

Posouzení žaloby

22. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)). Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

24. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii, advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.
25. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii, při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
26. Podle § 17 zákona o advokacii, advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
27. Podle § 32 odst. 1 zákona o advokacii, advokát a advokátní koncipient jsou kárně odpovědní za kárné provinění. Podle odst. 2 citovaného ustanovení, kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.
28. Podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii, advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto opatření: dočasný zákaz výkonu advokacie uložený na dobu od šesti měsíců do tří let.
29. Podle § 747 odst. 1 zákona č. 40/1964, občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), ve znění pozdějších předpisů, smlouvou o úschově vznikne složiteli právo, aby schovatel movitou věc od něj do úschovy převzatou řádně opatroval. Smlouvu o úschově lze uzavřít i tak, že odevzdání i převzetí věci bude zajištěno mechanickými prostředky.
30. Podle čl. 1 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku, ve znění usnesení představenstva ČAK č. 3/2008 Věstníku, č. 1/2012 Věstníku, č. 1/2015 Věstníku (dále jen „usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku“), tímto stavovským předpisem se řídí provádění úschovy peněz, cenných papírů nebo jiného majetku advokátem na základě smlouvy s klientem, rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu anebo jiné skutečnosti. Smlouva s klientem musí mít písemnou formu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení, ve smlouvě podle odstavce 1 musí být jednoznačně identifikována osoba, která advokátovi peníze nebo cenné papíry do úschovy svěřuje; ve smlouvě musí být dále uvedena výše peněžní částky a měnová jednotka peněz, které mají být do úschovy předány, nebo soupis cenných papírů nebo jiného majetku přebíraných do úschovy, umožňující jejich jednoznačnou identifikaci. Podle odst. 3 citovaného ustanovení, při identifikaci osoby podle odstavce 3 a při plnění dalších povinností, které má advokát jako povinná osoba podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, postupuje advokát podle zvláštního stavovského předpisu.
31. První námitka žalobce se vztahuje k vytýkanému jednání popsanému ve výroku 1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy přijetí částky 62 000 Eur na účet žalobce bez uzavření písemné smlouvy o úschově se složitелеm (Ing. P.S.) a příjemcem úschovy (M.J.Ch.). Žalobce je přesvědčen, že povinnost uzavřít smlouvu o úschově s Ing. P.S. neměl. Se svým klientem M.J.Ch. pak smlouvu o úschově řádně uzavřel. Soud tento výklad nesdílí. Pokud jde o smlouvu o úschově, kterou dne 26. 4. 2013 uzavřel žalobce s M.J.Ch., tato nejen, že neobsahuje všechny náležitosti, které stanoví v čl. 1 odst. 2 usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku, tedy stavovský předpis upravující provádění úschov, dle něhož musí být ve smlouvě o úschově mimo jiné uvedena výše peněžní částky a měnová jednotka peněz, které mají být do úschovy předány, ale zejména nebyla uzavřena se složitелеm.
32. Smlouva o úschově je dle shora citovaného ustanovení § 747 odst. 1 občanského zákoníku uzavřena mezi složitелеm a schovatelem. Není přitom vyloučeno, aby účastníkem smlouvy byla i třetí osoba, v posuzované věci to mohl být M.J.Ch., kterému měla být úschova po uzavření kupní smlouvy vyplacena (příjemce úschovy). Žalobci nic nebránilo, aby smlouvu o úschově uzavřel, přičemž byla známa částka, která měla být do úschovy složena, neboť bylo zřejmé, že tato částka činí maximálně 62 000 Eur. Smlouva o úschově je reálným obchodem, tudíž je uzavřena až poté,

kdy dojde ke složení peněz do úschovy. Pokud by tedy složitel nakonec z nějakého důvodu složil částku nižší, než byla uvedena ve smlouvě o úschově, byla by uzavřena smlouva o úschově týkající se pouze fakticky složené částky. Námitka žalobce, že mu nemohlo být známo, jaká částka bude do úschovy složena, tak neobstojí. Žalobce postupoval nesprávně, pokud smlouvu o úschově uzavřel s M.J.Ch., který nebyl složitelem, a pokud souhlasil s tím, že peníze složené na účet žalobce budou vyplaceny M.J.Ch. na základě jeho pokynu. V této souvislosti je také třeba zdůraznit, že vlastníkem úschovy je až do splnění podmínek smlouvy o úschově pro její předání třetí osobě složitel.

33. Námitka žalobce, že před učiněním nabídky neexistoval jistý okruh subjektů, se kterými by bylo možné uzavřít takovou smlouvu, a nebylo ani odhadnutelné, kolik z nich svého předkupního práva využije, je nedůvodná. Žalobce mohl například postupovat tak, že by současně s nabídkou předkupního práva zaslal spoluvlastníkům nemovitosti i návrh smlouvy o úschově částky 62 000 Eur a poučil je o tom, že v případě využití předkupního práva je třeba nejen uhradit uvedenou částku, ale rovněž uzavřít smlouvu o úschově, tedy smlouvu navrženého obsahu nebo jiného obsahu dle dohody. Jelikož smlouva o úschově nebyla se skutečným složitelem, či složiteli, peněz uzavřena, nebyly ani dohodnuty podmínky, za kterých mohl žalobce finanční prostředky složitele vyplatit prodávajícímu. Přitom uschovaná plnění (peníze) mohou být vyplacena pouze tehdy, je-li splněno protiplnění (v daném případě uzavřena kupní smlouva). V případě, že závazek splněn není, jsou peníze advokátem vráceny straně, která je do úschovy vložila. Žalobce se tedy tím, že vyzval třetí osoby, aby na jeho účet složily finanční prostředky, aniž by byly písemnou smlouvou dohodnuty podmínky úschovy, dopustil závažného porušení povinností stanovených mu zákonem o advokacii, potažmo usnesením představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku. Je třeba připomenout, že ve smlouvě o úschově musí být dle citovaného usnesení ČAK (čl. 1. odst. 2) také jednoznačně identifikována osoba, která advokátovi peníze do úschovy svěruje, a to nejen z důvodu, aby bylo pro účely úschovy zřejmé, kdo peníze do advokátní úschovy složil, ale též za účelem zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu. Zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů, ukládá v ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) advokátům určité povinnosti při úschově peněz. Například v ustanovení § 7 odst. 1 je to povinnost provést identifikaci klienta nejpozději tehdy, kdy je zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1 000 Eur, pokud tento zákon dále nestanoví jinak. Žalobce tím, že neuzavřel se složitelem peněz smlouvu o úschově, neprovedl ani řádnou identifikaci klienta ve smyslu uvedeného ustanovení a porušil tak i tuto zákonnou povinnost.
34. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že ustanovení čl. 1 a čl. 2 usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku ukládá žalobci uzavírat smlouvu o úschově peněz s klientem a nikoliv s třetí osobou, kterým byl v této věci kupující. Je skutečností, že citované usnesení ČAK upravuje provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem. Soud se domnívá, že tuto úpravu nelze vykládat jinak, než že klientem se rozumí i složitel, který uzavřel s advokátem smlouvu o úschově, přestože neudělil advokátovi přímo plnou moc. Advokát se samotnou úschovní smlouvou zavazuje přijmout peníze do úschovy a s úschovou nakládat dohodnutým způsobem. Třetí osoba, která peníze do úschovy složila, tak má obdobné postavení jako klient, který zmocnil advokáta k určitému jednání. Pokud by se pojem „klient“ vykládal tak úzce, jak to činí žalobce, nebylo by možné, aby osoba, která neudělila plnou moc advokátovi, uzavřela s advokátem smlouvu o úschově a složila do ní předmět úschovy. Tak tomu jistě není.
35. Další žalobcová námitka směřovala k jednání popsanému ve výroku 2. rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Žalobci bylo v tomto výroku vytýkáno, že poté, co převzal v době od 8. 6. 2013 do 8. 8. 2013 na svůj bankovní účet částku 62 000 Eur, nesplnil informační povinnost dle čl. 2b usnesení představenstva ČAK č. 3/2008 a č. 1/2012 Věstníku, když nedeslal do elektronické knihy úschov (dále jen „kniha“) zřízené Komorou požadované údaje týkající se složení přijatých finančních prostředků. Žalobce se v průběhu řízení bránil tím, že již v lednu 2013 zadal do knihy

všechny své úschovy. Vzhledem k tomu, že s M.J.Ch. jednal o prodeji jeho spoluvlastnického podílu již od roku 2011 a jeden z účtů úschov měl pro tuto transakci nachystán, nahlásil v lednu 2013 i tuto úschovu do knihy. Tuto obhajobu nelze dle soudu přijmout. Usnesením předsednictva České advokátní komory č. 1/2012 Věstníku byl vytvořen systém sloužící ke kontrole povinností advokáta při provádění úschov, a to zejména povinnosti ohlašovací a informační. Za tím účelem byla s účinností od 1. 1. 2013 zřízena pro advokáty elektronická kniha úschov prostředků klienta a v čl. 2b citovaného usnesení byla upravena informační povinnost advokáta. Dle tohoto ustanovení je advokát povinen v případě, že převzal prostředky klienta do úschovy, bez zbytečného odkladu odeslat do knihy příslušné údaje, a to jméno, příjmení a evidenční číslo advokáta, značku spisu, nebo jméno a příjmení klienta, anebo jiný identifikátor, pod nímž advokát vede příslušnou úschovu peněz. Z této úpravy je zřejmé, že informační povinnost advokáta ve vztahu k úschovám je nastavena tak, že nahlásit úschovu prostředků je advokát povinen poté, kdy prostředky do úschovy převzal. Soudu není jasné, jaký smysl by mělo nahlášení úschovy o několik měsíců dříve, než došlo k přijetí prostředků do úschovy. Tvrzení žalobce, že nahlásil danou úschovu do knihy úschov již v lednu 2013, tedy v době, kdy žádné prostředky do úschovy nepřijal a nebyla mu klientem ani udělena plná moc k učinění nabídky předkupního práva, s níž úschova měla souviset, se soudu jeví nevěrohodné a účelové.

36. Žalobce dále namítal, že žalovaná zpochybnila tvrzení žalobce o nahlášení úschovy v lednu 2013, aniž by předložila přehled úschov, kterým disponuje. Jiný důkaz o úschově přitom neexistuje, neboť advokát nemá přístup do evidence úschov a má k dispozici pouze email, jež obdrží po zapsání úschovy do evidence, a v němž je pouze uvedeno, že byla zaznamenána úschova pod značkou např. U001. Tato námitka nemá pro posouzení věci význam, neboť vytýkané jednání se týká úschovy částky 62 000 Eur, které složil na účet žalobce Ing. P.S. na základě výzvy k využití předkupního práva. Je nepochybné, že žalobce nemohl tuto konkrétní úschovu nahlásit do knihy úschov v lednu 2013, kdy vůbec nevěděl, že ke složení této částky dojde a složí jí právě Ing. P.S. Navíc žalobce ani nemohl znát značku advokátního spisu, když plnou moc k nabídce předkupního práva mu udělil M.J.Ch. až v dubnu 2013, kdy teprve mohl žalobce založit spis tohoto klienta, a neznal ani příjmení a jména složitele peněžních prostředků. Žalobce tudíž nemohl do knihy úschov nahlásit v lednu 2013 všechny údaje, které jsou vyžadovány (viz odst. 35 tohoto rozhodnutí), konkrétně značku spisu, nebo jméno a příjmení klienta, anebo jiný identifikátor, pod nímž advokát vede příslušnou úschovu peněz. Navíc konkrétní úschova by měla korespondovat s příslušnou písemnou smlouvou o úschově, tedy v daném případě smlouvou mezi žalobcem (schovatelem) a Ing. P.S. (složitelem), která však uzavřena nebyla. Jinak řečeno, i kdyby bylo prokázáno, že žalobce v lednu 2013 nahlásil úschovu do knihy, přestože k žádnému složení peněz do úschov, a dokonce ani k uzavření smlouvy o úschově, nedošlo, nemělo by to pro věc žádný význam, neboť je zřejmé, že konkrétní úschovu částky 62 000 Eur, složenou Ing. P.S., žalobce do knihy neoznámil. Pro rozhodnutí věci tak nebylo třeba provádět důkaz přehledem úschov, neboť i bez tohoto důkazu je zřejmé, že žalobce svým jednáním porušil informační povinnost stanovenou mu usnesením předsednictva České advokátní komory č. 1/2012 Věstníku. Námitka žalobce tedy neobstojí.
37. Soud také neshledal žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v části odůvodnění týkající se nesplnění informační povinnosti žalobcem. Kárný senát hodnotil kárné provinění žalobce popsané pod bodem 2. na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde zdůvodnil přezkoumatelným způsobem svůj závěr. Pokud uvedl, že neuvěřil tvrzení žalobce, že předmětnou úschovu nahlásil již 28. 1. 2013, vysvětlil, z jakého důvodu považuje tvrzení žalobce za nevěrohodné. Konkrétně poukázal na skutečnost, že žalobce přijal od svého klienta plnou moc k realizaci předkupního práva až dne 26. 4. 2013, tudíž je velmi nepravděpodobné, že by žalobce již v lednu 2013 provedl „bianco“ ohlašovací povinnost do elektronické knihy úschov, a to bez jakékoli identifikace. Navíc konstatoval, že advokát je povinen nahlásit bez zbytečného odkladu úschovu do elektronické knihy úschov až po převzetí peněžních prostředků.

38. Žalobce dále k jednání popsanému ve výroku 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že neměl oprávnění uzavřít kupní smlouvu s Ing. P.S., neboť k tomu mu nebyla udělena M.J.Ch. plná moc. Spoluvlastníkům nemovitosti toto bylo známo, neboť k dopisu, který obsahoval nabídku předkupního práva, byla připojena i plná moc osvědčující rozsah žalobcova oprávnění. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Je skutečností, že M.J.Ch. plnou mocí ze dne 26. 4. 2013 zmocnil žalobce pouze k jeho zastupování při úkonech spojených se splněním povinnosti nabídky na využití předkupního práva, které spoluvlastníkům nemovitosti svědčilo dle § 140 občanského zákoníku, před prodejem spoluvlastnického podílu o velikosti ideálních 13/64 na nemovitosti. Dle názoru soudu však při posouzení věci nelze vycházet pouze z rozsahu žalobcova oprávnění dle plné moci, nýbrž je třeba zohlednit též vlastní jednání žalobce, který učinil dne 14. 5. 2013 ostatním spoluvlastníkům nemovitosti písemnou nabídku předkupního práva, v níž mimo jiné uvedl, že: „V případě, že některý ze spoluvlastníků, nebo více z nich, využije svého předkupního práva, bude s ním uzavřena příslušná kupní smlouva, a to ve lhůtě 20 kalendářních dnů po uplynutí nabídkové doby posledního ze spoluvlastníků.“ Již takto formulovanou nabídkou žalobce překročil rozsah svého oprávnění dle plné moci, jelikož na sebe navíc vzal povinnost v případě využití předkupního práva některým z oslovených spoluvlastníků, uzavřít s ním kupní smlouvu za podmínek stanovených v nabídce. Na osobách bez právní kvalifikace nelze spravedlivě požadovat, aby v souvislosti s připojenou plnou mocí vyhodnotily, že žalobce překročil své oprávnění při nabídce předkupního práva. Oslovení spoluvlastníci nemovitosti tak na základě učiněné nabídky právem předpokládali, že s nimi vlastník podílu na nemovitosti (M.J.Ch.) prostřednictvím svého právního zástupce (žalobce), uzavře kupní smlouvu, pokud ve stanovené lhůtě projeví svůj zájem o koupi podílu na nemovitosti ve vlastnictví M.J.Ch. složením kupní ceny, tedy pokud svého předkupního práva využijí. Žalobce však na výzvu Ing. P.S., který využil nabídky předkupního práva, k uzavření kupní smlouvy nikterak nereagoval (ani tím, že by jej upozornil na své pochybení spočívající v překročení plné moci) a dopustil se tak vytýkaného jednání.
39. Pro úplnost soud dodává, že situaci, kdy zmocněnec překročí rozsah oprávnění dle plné moci, řešil v době učinění nabídky předkupního práva (14. 5. 2013) občanský zákoník v ustanovení § 33. Dle prvního odstavce citovaného ustanovení byl zmocnitel vázán jednáním zmocněnce, který vybočil z rámce svých oprávnění, pokud toto jednání dodatečně schválil a rovněž i v případě, že bez zbytečného odkladu poté, kdy se o překročení oprávnění zmocněncem dozvěděl, neoznámil dotčené osobě, že s tímto úkonem zmocněnce nesouhlasí. Dle druhého odstavce citovaného ustanovení byl z jednání, jímž překročil rozsah oprávnění, zavázán sám zmocněnec, pokud nedošlo k jeho dodatečnému schválení zmocnitelem, a to za podmínky, že třetí osoba o nedostatku plné moci věděla. Již bylo řečeno, že v posuzované věci nebylo možné spravedlivě požadovat po laikovi, jemuž byla adresována nabídka předkupního práva, aby dokázal vyhodnotit, že rozsah oprávnění žalobce, tak jak byl vymezen v plné moci, v sobě nezahrnuje i oprávnění uzavřít v zastoupení klienta kupní smlouvu. Lze tedy učinit závěr, že žalobce byl zavázán svým jednáním překračujícím rozsah zmocnění, neboť podmínka vědomosti třetí osoby, v daném případě Ing. P.S., o nedostatku plné moci k tomuto jednání, která by vyloučila tento důsledek překročení rozsahu oprávnění žalobcem, nebyla splněna. Současně žalobce netvrdil, že by jeho klient předmětné jednání dodatečně schválil, což ostatně nevyplývá ani ze spisové dokumentace.
40. Na závěr žalobce namítl, že mu je kladeno za vinu porušení ustanovení § 16 zákona o advokacii, avšak jeho jednání se žádným způsobem nedotklo jeho klienta M.J.Ch. K porušení v rozhodnutí citovaného ustanovení § 16 odst. 1 zákona o advokacii tak dojít nemohlo. Též § 16 odst. 2 zákona o advokacii upravující povinnost advokáta jednat čestně a svědomitě je přímo navázán na zájem klienta. Soud se s touto námitkou žalobce neztotožnil. Práva a povinnosti advokáta při poskytování právní pomoci upravují ustanovení §§ 16 – 31 zákona o advokacii. V § 16 odst. 1 tohoto zákona jsou výslovně upraveny povinnosti advokáta ve vztahu ke klientovi, mimo jiné povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta. V posuzované věci udělil M.J.Ch. dne 26. 4. 2013 žalobci plnou moc k zastupování při úkonech spojených se splněním povinnosti nabídky na využití

předkupního práva před prodejem spoluvlastnického podílu na konkrétní nemovitosti. S realizací předkupního práva bylo spojeno i přijetí kupní ceny do úschovy. Vzhledem k tomu, že žalobce nepostupoval správně, když neuzavřel se složitelem Ing. P.S. a svým klientem M.J.Ch. řádnou smlouvu o úschově částky složené z důvodu využití předkupního práva, ohrozil nejen oprávněné zájmy složitele, ale též neochránil práva a oprávněné zájmy svého klienta, neboť jeho zájmem byla realizace zákonem upraveného předkupního práva, potažmo uzavření kupní smlouvy a zaplacení kupní ceny. Za tím účelem bylo třeba nejen učinit ostatním spoluvlastníkům nemovitosti nabídku na odkoupení podílu žalobce, ale i naložit s peněžitou částkou odpovídající kupní ceně, k jejíž úhradě byli spoluvlastníci vyzváni, v souladu s předpisy. Žalobce tím, že neuzavřel smlouvu o úschově, v níž by byly sjednány podmínky výplaty složené peněžní částky jeho klientovi, jako příjemci úschovy, ohrozil realizaci předkupního práva a v případě uzavření kupní smlouvy pak výplatu kupní ceny prodávajícímu, tedy svému klientovi, jelikož nebylo smluvně dohodnuto, že v případě uzavření kupní smlouvy bude úschova ve vlastnictví složitele vyplacena prodávajícímu. Jednáním popsaným ve výroku 1. napadeného rozhodnutí tedy žalobce porušil své povinnosti dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o advokacii. Rovněž tímto jednáním porušil i povinnost jednat při výkonu advokacie čestně a svědomitě dle odst. 2 citovaného ustanovení. Soud nesdílí výklad žalobce, že uvedená povinnost je přímo navázána na zájem klienta. Tato právní úprava stanoví obecnou povinnost advokáta při výkonu profese, kterou žalobce v daném případě porušil, neboť jeho shora popsané jednání nebylo svědomité.

41. Stejně tak jednáním popsaným pod bodem 3. napadeného rozhodnutí porušil žalobce své povinnosti dle § 16 odst. 1,2 zákona o advokacii. Tím, že překročil rozsah svého oprávnění dle plné moci udělené mu klientem M.J.Ch., jak je popsáno v bodě 38. tohoto rozsudku, jednal v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona o advokacii, které mu ukládá chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Následně žalobce nereagoval na výzvu spoluvlastníka nemovitosti, který svého předkupního práva využil, k uzavření kupní smlouvy, a to nejen, že mu nepředložil návrh kupní smlouvy, ale ani mu na opakované výzvy neodpověděl. Konat začal až po stížnosti tohoto spoluvlastníka směřované České advokátní komoře. Takové jednání žalobce nelze rozhodně považovat za čestné a svědomité v rámci výkonu jeho profese, tudíž došlo i k porušení povinnosti žalobce dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud neshledal důvodnost žalobních námitek, a proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla žalovaná, která byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly a soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu